

Sygn. akt IX Ka 294/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Ślusarczyk

Sędziowie: SSO Zbigniew Karamara (spr.)

SSO Leszek Grzesiak

Protokolant: protokolant sądowy Anna Wołowiec - Piłat

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Jerzego Kraski

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2014 roku

sprawy **M. B.**

oskarżonego o przestępstwo z art.18 § 2 kk w zw. z art.233 § 1 kk w zw. z art.12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Busku – Zdroju X Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Pińczowie

z dnia 28 listopada 2013 roku sygn. akt X K 268/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 320 (trzysta dwadzieścia) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt. IX Ka 294/14

UZASADNIENIE

M. B. został oskarżony o to, że okresie od 5 maja 2011 roku do 16 maja 2011 roku w P., woj. (...)działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru nakłaniał G. L.i W. K.do złożenia nieprawdziwych zeznań mających służyć za dowód w postępowaniu o sygn. RSOW prowadzonym w Komendzie Powiatowej Policji w Pińczowie, a następnie toczącym się przed miejscowym Sądem, sygn. akt II W 304/11 p - ko L. O. (1)o czyn z art. 97 k.w. nakazując im by podali, że widzieli często jak pracownicy Firmy Pogrzebowej (...)należącej do L. O. (1)z siedzibą w P.obsługujący pogrzeby byli przewożeni niezgodnie z przepisami w miejscu gdzie znajdowała się trumna ze zwłokami oraz na niezamontowanych ławkach w ilości większej niż była dopuszczalna z zapisów widniejących w dowodach rejestracyjnych pojazdów, jest o przestępstwo określone w art. 18 § 2 k.k. w zw. art. art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy w Busku Zdroju wyrokiem z dnia 28 listopada 2013 roku w sprawie X K 268/13 w ramach czynu zarzucanego aktem oskarżenia uznał oskarżonego M. B.winny tego, że od daty bliżej nieustalonej, lecz nie wcześniej niż od 11 kwietnia 2011 roku do dnia 5 maja 2011 roku w P., w województwie (...)działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru nakłaniał W. K.i G. L.do złożenia nieprawdziwych zeznań, mających służyć za dowód w postępowaniu prowadzonym przez Komendę Powiatową Policji w Pińczowie w sprawie zarejestrowanej pod sygnaturą RSOW 511/11, przeciwko L. O. (1), o czyn kwalifikowany z art. 97 kodeksu wykroczeń, polecając im. by

zeznał, iż wielokrotnie widzieli jak pracownicy przedsiębiorstwa pogrzebowego (...)z siedzibą P.prowadzonego przez L. O. (1), w czasie obsługiwanego konduktów pogrzebowych przewożeni byli karawanami w miejscach przeznaczonych wyłącznie do transportu trumny ze zwłokami oraz że w pojazdach tych znajdowało się więcej osób niż dopuszczają to zapisy w ich dowodach rejestracyjnych, zakwalifikował ten czyn jako występki z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat. Nadto na podst. art. 71 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 60 stawek dziennych, po ustaleniu jednej stawki na kwotę 30 zł. Sąd na podst. art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 790,60 zł. tytułem kosztów sądowych, w tym 300 zł. opłat od wymierzonych kar.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając go w całości na korzyść oskarżonego M. B., zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności: art. 4, art. 7 k.p.k. polegającą na jednostronnej i niekorzystnej dla oskarżonego M. B. ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz procedowaniu, które charakteryzowało się brakiem obiektywizmu w dążeniu do prawdy materialnej, a przede wszystkim przełamaniu zasady domniemania niewinności i przyjęcia a priori winy oskarżonego, jak również braku w treści uzasadnienia wyroku wnikliwej oceny wiarygodności dowodów, czy raczej dowodu z zeznań świadków W. K. i G. L., na podstawie których sąd uznał oskarżonego winnym zarzucanego mu czynu, a także dostatecznego wyjaśnienia, dlaczego sąd odmówił wiarygodności dowodom przeciwnym ;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść a polegający na przyjęciu, że oskarżony M. B. dopuścił się zarzucanego mu czynu podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy przemawia przeciwko tej tezie, przy czym błąd ten wynikał w szczególności z:

a. nietrafności przyjętych kryteriów oceny wyrażających się w bezkrytycznej ocenie zeznań świadka W. K., pomimo że zawierają one szereg niejasności i sprzeczności, a wymieniony świadek miał powody i motywację dla pomawiania oskarżonego,

b. Uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego M. B. bez rzeczowego i przekonującego wskazania przyczyn krytycznej oceny tego dowodu,

c. interpretowaniu wszelkich ujawnionych w sprawie faktów pod założoną z góry tezę o winie oskarżonego, przy czym interpretacja ta przebiegła całkowicie dowolnie, przez co w części dotyczącej ustaleń stanu faktycznego doszło do wykreowania przez Sąd rzeczywistości, w oderwaniu od istniejących w sprawie dowodów.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437§ 1 i 2 k.p.k. skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu ewentualnie o uchylenie wymienionego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja wywiedziona przez obrońcę oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie i należało ją uznać za oczywiście bezzasadną.

Sąd Rejonowy należycie rozpatrzył przedmiotową sprawę, przeprowadził niezbędne dowody, które następnie wszechstronnie przeanalizował i wyprowadził z nich trafne wnioski, które posłużyły do słusznego rozstrzygnięcia. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k., czy też art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Sąd Rejonowy prowadząc postępowanie wnikliwie zbadał wszystkie okoliczności sprawy, a oceniając dowody kierował się zasadami prawidłowego rozumowania i wskazaniem doświadczenia życiowego.

Podkreślić należy, iż zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniem rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności (postanowienie SN z dnia 14 lutego 2007 r., II KK 397/06). Tego rodzaju uchybień skarżący nie wykazał, w każdym razie nie sposób przyjąć, że odmowa uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego narusza zasady wiedzy i doświadczenia życiowego.

W niniejszej sprawie ocena dowodów jako swobodna a nie dowolna podlega więc ochronie prawa procesowego. Sąd I instancji swoje stanowisko odnośnie wskazania jakie fakty uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych należycie umotywowował w odpowiadającym wymogom procesowym uzasadnieniu, sporządzonym w oparciu o przepis art. 424 § 1 k.p.k., a dokonując ustaleń w zakresie faktów uwzględnił zarówno okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego, jak i na jego niekorzyść. Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ocenę dowodów, a w konsekwencji ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy. W sposób wyczerpujący Sąd ten dokonał analizy dowodów i prawidłowo ustalił, iż oskarżony M. B. dopuścił się przypisanego mu czynu.

W ocenie Sądu Okręgowego chybiony jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, który to błąd wynikał z nietrafności przyjętych kryteriów oceny wyrażających się w bezkrytycznej ocenie zeznań świadka W. K., który to świadek miał powody do tego aby pomawiać oskarżonego.

Zdaniem Sądu Odwoławczego słusznie Sąd I instancji oceniając zachowanie oskarżonego M. B. oparł się na zeznaniach W. K., dokonując, wbrew temu co podnosi skarżący ich prawidłowej oceny zgodnej z treścią art. 7 k.p.k. Słusznie podnosi Sąd Rejonowy, iż zeznania tegoż świadka złożone w toku postępowania przygotowawczego i przed sądem w niniejszej sprawie jak i w trakcie rozprawy prowadzonej w sprawie II K 304/11 zasługują na przymiot wiarygodności. Pomimo tego, iż pojawiają się w nich pewne nieścisłości to i tak w zasadniczym zakresie są logiczne i konsekwentne. Świadek ten podkreślił, iż był nakłaniany przez oskarżonego, aby zeznał, iż wielokrotnie widział wykroczenia popełnianie przez L. O. (1) i pracujących u niego kierowców. Za prawdziwością zeznań tegoż świadka, co również słusznie podkreślił Sąd Rejonowy przemawia fakt, iż po złożeniu pierwszych nieprawdziwych zeznań przy pierwszej okazji wycofał się z nich, po czym już zajmował konsekwentne stanowisko co do okoliczności w jakich oskarżony miał go nakłaniać do składania fałszywych zeznań. Zdaniem Sądu odwoławczego nietrafnie podnosi skarżący, jakoby Sąd I instancji nie

rozważył w sposób dostateczny przy ocenie zeznań tegoż świadka faktu, iż jest on skonfliktowany z oskarżonym, zaś zmiana jego zeznań nie była podyktowana ujawnieniem prawdy lecz tylko i wyłącznie stanowiła swoistą formę odwetu na oskarżonym, jego byłym pracodawcy, za zwolnienie go z pracy.

Prawidłowo Sąd Rejonowy odrzucił tezę podnoszoną przez oskarżonego i jego obrońcę o rzekomych powodach faktycznej zmiany zeznań przez W. K.. Słusznie zaznaczył, iż wskazywany przez oskarżonego motyw zemsty jest zupełnie nielogiczny, bowiem jak wynika z zeznań tegoż świadka był on podżegany nie tyle do mówienia pełnej nieprawdy, ile do wyolbrzymiania pewnych faktów tj. wskazywał, iż oskarżony kazał mu zeznać iż nagminnie widział L. O. i pracujących dla niego kierowców jak popełniali wykroczenia, w sytuacji kiedy taka sytuacja miała miejsce raz lub dwa razy. A zatem gdyby faktycznie W. K. kierowała chęć zemsty na oskarżonym to nie zrozumiałe byłoby wówczas to dlaczego przy okazji obciążał swoimi zeznaniami jeszcze inne osoby tj. L. O. (1). Ponadto wbrew temu co podnosi skarżący w złożonej apelacji właściwie Sąd Rejonowy ustalił powody, dla których świadek W. K. złożył pierwotnie zeznania obciążające L. O. (1). A mianowicie składając nieprawdziwe zeznania chciał odzyskać zaufanie M. B., który zwolnił go z pracy, bez podania jakiegokolwiek powodu i tym samym mieć możliwość dalszego zarobkowania.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I instancji dokonał również właściwej oceny zeznań świadka G. L., przyjmując za wiarygodne jedynie jego zeznania złożone w toku postępowania przygotowawczego oraz na rozprawie w sprawie

II W 304/11, w których to wskazywał, iż był nakłaniany przez oskarżonego M. B. do składania fałszywych zeznań. W jego zeznaniach złożonych podczas postępowania sądowego w niniejszej sprawie pojawiają się bowiem liczne nieścisłości. Są one stroniczne i nielogiczne, niemniej jednak co właściwie podkreślił Sąd Rejonowy, posiłkując się przy ich ocenie opinią biegłego psychologa zmiana zeznań świadka wynikała z faktu, iż w czasie kiedy składał te zeznania był zatrudniony w firmie oskarżonego M. B. i bał się utraty pracy.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy słusznie nie dał zatem wiary wyjaśnieniom oskarżonego, bowiem pozostają one w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, a w szczególności z dowodami w postaci zeznań świadków W. K. i częściowo G. L.. Oskarżony miał motyw, aby popełnić zarzucany mu czyn, a mianowicie działał z zamiarem pozbycia się z rynku usług pogrzebowych swoistego konkurenta jakim z całą pewnością była dla niego firma L. O. (1). Odmiennie twierdzenia oskarżonego nie są zasadne i nie mogą zostać uwzględnione. Stanowią w istocie gołosłowna polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sadu rejonowego co do okoliczności popełnienia przez niego przypisanego mu czynu i jako takie nie mogą skutecznie wzruszyć zaskarżonego wyroku.

Uwzględniając powyższe stwierdzić należy, iż ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji jest wszechstronna, zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Zatem zarówno ocena dowodów jak i poczynione na ich podstawie ustalenia faktyczne należy uznać za prawidłowe. Sąd Okręgowy w pełni aprobejuje ocenę dowodów, a w konsekwencji ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy. W sposób wyczerpujący Sąd ten dokonał analizy dowodów i prawidłowo ustalił, iż oskarżony M. B. dopuścili się przypisanego mu czynu.

W ocenie Sądu Okręgowego nie ma również podstaw by kwestionować wysokości orzeczonych wobec oskarżonego M. B. kar. Zarówno orzeczona wobec oskarżonego kara 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby jak i grzywna w rozmiarze 60 stawek dziennych po 30 zł. stawkę są adekwatne zarówno do stopnia zawinienia oskarżonego jak i stopnia społecznej szkodliwości jego czynu oraz zgodne z ustawowymi dyrektywami wynikającymi z art. 53 § 1 k.k.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 456 k.p.k. i art. 437 §1 k.p.k. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za II instancję Sąd oparł o przepisy art. 636 § 1 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 2 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23.06.73 r. o opłatach w sprawach karnych, a także § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym.